

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka, *Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 221–226.

Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach

Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej powstało w 2008 roku na bazie diakonii modlitwy Ruchu Światło-Życie działającej od 1995 roku przy parafii bł. Karoliny w Tychach. Praktycznie od samego początku tworząca trzon Centrum Duchowości diakonia (zespół liderów Centrum Duchowości) na rozmaite sposoby posługiwała modlitwą, a w 2008 roku aktywność ta miała już charakter wielopłaszczyznowy, począwszy od organizowanych kursów, szkoleń, warsztatów z zakresu życia duchowego, aż po praktyczną szkołę modlitwy indywidualnej i wspólnotowej, czuwania modlitewne i posługę modlitwą wstawienniczą. Dziś Centrum Duchowości jest ośrodkiem formacji modlitewnej, który stawia sobie za cel praktyczną realizację wezwania skierowanego przez Jana Pawła II do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000: „My jednak, skoro została nam dana łaska wiary w Chrystusa, który objawia Ojca i jest Zbawicielem świata, mamy obowiązek ukazywać, na jaką głębię może nas doprowadzić więź z Nim”¹. Celem Centrum Duchowości jest więc pogłębianie i rozwój życia duchowego chrześcijan, a zamierzenia te są realizowane w ramach charyzmatu Ruchu Światło-Życie z wykorzystaniem dostępnych w Ruchu narzędzi formacyjnych. Znaczy to, że Centrum Duchowości jest pomyślane nie tylko jako ośrodek działający *ad intra*, dla potrzeb Ruchu Światło-Życie (choć w jego ramach odbywa się intensywna praca formacyjna, np. we Wspólnocie Dorosłych Ruchu Światło-Życie), ale przede wszystkim – jako ośrodek rozwijający swą aktywność niejako *ad extra* i adresujący ją do szeroko rozumianego Kościoła lokalnego: do wszystkich zainteresowanych z terenu parafii, dekanatu, archidiecezji, a nawet – z dalszych regionów Polski.

Sześć propozycji – sześć narzędzi

W liście apostolskim *Novo millennio ineunte* św. Jan Paweł II pisał: „Nasze chrześcijańskie wspólnoty winny zatem stawać się prawdziwymi szkołami modlitwy, w których spotkanie z Jezusem nie polega jedynie na błaganiu Go o pomoc, ale wyraża się też przez dziękczynienie, uwielbienie, adorację, kontemplację, słuchanie, żarliwość uczuć aż po prawdziwe *urzeczenie* serca. Ma to zatem być modlitwa głęboka, która jednak nie przeszkadza uczestniczyć w sprawach doczesnych, jako że otwierając serce na miłość Bożą, otwiera je także na miłość do braci i daje nam zdolność kształtowania historii wedle zamysłu Bożego”². W jaki zatem sposób Centrum Duchowości realizuje wezwanie papieża? Służy temu sześć podstawowych propozycji – swoistych narzędzi pozwalających przeprowadzić osoby korzystające z oferty programowej Centrum Duchowości od wstępnego,

¹ Jan Paweł II, *Novo millennio ineunte*, pkt. 33.

² Tamże.

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka, *Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 221–226.

preewangelizacyjnego doświadczenia związanego często z nawróceniem bądź przebudzeniem wiary, aż po pełnię chrześcijańskiego życia i dojrzałość w wierze. Do propozycji tych należą: Tyskie Wieczory Uwielbienia, Seminaria Odnowy Wiary, posługa modlitwą wstawienniczą, weekendowe sesje Szkoły Modlitwy, formacja stała Wspólnoty Dorosłych Ruchu Światło-Życie i letnie rekolekcje oazowe dla dorosłych.

Zainicjowane w czerwcu 2006 roku **Tyskie Wieczory Uwielbienia** są formą wspólnotowej adoracji eucharystycznej i jako takie stanowią owoc ogłoszonego w czerwcu 2004 roku przez Jana Pawła II Roku Eucharystii. Wieczory odbywają się trzy razy w roku i gromadzą każdorazowo do kilku tysięcy osób z terenu archidiecezji, z innych diecezji Polski, a także z zagranicy. Choć same w sobie stanowią autonomiczne wydarzenie ewangelizacyjno-modlitewne, wpisują się w cykl formacyjnych i modlitewnych propozycji, oferowanych przez Centrum Duchowości wszystkim osobom poszukującym pogłębienia i rozwoju swego życia duchowego, w tym zwłaszcza pobożności eucharystycznej i osobowej więzi z Jezusem Chrystusem. Z tego też względu od samego początku Tyskie Wieczory Uwielbienia przyjęły formę kilkugodzinnego czuwania modlitewnego, którego pierwszą część stanowi uroczyste celebrowana Eucharystia, a następnie, po krótkiej przerwie – wspólnotowa adoracja Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie, wyrażająca się w skoncentrowanej na Jego eucharystycznej obecności modlitwie uwielbienia. Chodzi bowiem o to, aby podkreślić następującą zależność: uroczyste celebrowana liturgia Eucharystyczna i zjednoczenie z Jezusem w komunii świętej (pierwsza część wieczoru), powinny owocować intensywnym przyłgnięciem wiary do prawdy o realnej obecności Jezusa w Najświętszym Sakramencie – przyłgnięciem wyrażonym w postawie głęboko adoracyjnej, niosącej z sobą wyraźny rys kontemplacyjny, a jednocześnie przejawiającej się w prostym i szczerym uwielbieniu wspólnotowym (druga część wieczoru). Z tego właśnie względu istotny element drugiej części Tyskich Wieczorów Uwielbienia stanowią: odpowiednio animowana modlitwa; charakterystyczna oprawa muzyczna oparta na prostych, melodyjnych śpiewach, które w dużej części powstają w trakcie samej modlitwy i mają na celu ułatwić koncentrację na eucharystycznej bliskości Jezusa. Trzeba przy tym podkreślić, że nieprzypadkowy charakter ma wybór samej metody modlitwy – modlitwy spontanicznej, opartej na indywidualnie formułowanych wezwaniach przerywanych chwilami ciszy bądź śpiewu, oraz na modlitwie równoczesnej, w ramach której uczestnicy mają możliwość nawiązywania bardzo osobistego, spontanicznego dialogu z Bogiem wedle poddawanego przez prowadzących porządku. Specjalnie stworzoną przestrzenią dla tak właśnie przeżywanego uwielbienia staje się centralny moment drugiej części Tyskiego Wieczoru Uwielbienia – moment, w którym kapłan z Najświętszym Sakramentem przechodzi pośród tłumu modlących się wiernych, a swoistym narzędziem w służbie tego doświadczenia jest posługa charyzmatyczna diakonii animującej modlitwę. Posługa ta przebiega niejako w tle obecności Najświętszego Sakramentu i stanowi zazwyczaj odpowiedź na konkretne myśli, intencje, pragnienia przynoszone w sercu przez uczestników modlitewnego czuwania; wiąże się też ze skoncentrowaną na eucharystycznej bliskości Jezusa modlitwą o uzdrowienie duszy i ciała. Jej owocem są liczne świadectwa uzdrowień duchowych i fizycznych przysyłane przez

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka, *Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 221–226.

uczestników Tyskich Wieczorów Uwielbienia i publikowane na stronie internetowej Centrum Duchowości.

Seminarium Odnowy Wiary to dziesięciodniowe rekolekcje „w domu”, pomyślane jako forma rekolekcji ewangelizacyjnych dla osób dorosłych. Każdy tydzień seminarium ma swój określony temat, związany z najważniejszymi kwestiami dotyczącymi życia duchowego. Osoby uczestniczące w rekolekcjach spotykają się raz w tygodniu, dzieląc się doświadczeniem modlitwy z minionego tygodnia (spotkanie w małej grupie), słuchając konferencji wprowadzającej w kluczowe zagadnienia wiary i duchowości (takie jak modlitwa Pismem Świętym, obraz Boga, Kościół jako wspólnota wierzących i inne), a także gromadząc się na modlitwie wspólnotowej. Oprócz tego, każdego dnia uczestnicy seminarium pracują z materiałami formacyjnymi – głównie z przygotowanymi na poszczególne dni fragmentami Pisma Świętego do modlitwy osobistej, opatrzonymi stosownym komentarzem. Celem tak pomyślanych rekolekcji jest ożywienie i odnowienie wiary w Jezusa Chrystusa, który obecny w Kościele, prowadzi wiernych do Boga Ojca, a także przygotowanie do dojrzałego życia w Duchu Świętym. Ponadto ważnym aspektem seminarium jest wdrożenie jego uczestników w praktykę codziennej modlitwy osobistej opartej na medytacji tekstów Pisma Świętego oraz w praktykę wspólnotowej modlitwy adoracyjnej z uwzględnieniem różnych form modlitwy spontanicznej. Rekolekcje kończy modlitwa o wylanie darów Ducha Świętego.

Zespół liderów Centrum Duchowości prowadzi również cotygodniowe spotkania modlitewne przy parafii, a także w sposób stały posługuje **modlitwą wstawienniczą**. Jest to modlitwa w małej grupie, z towarzyszeniem kapłana, i dokonuje się nad osobami zgłaszającymi się do Centrum Duchowości z różnymi problemami natury duchowej, psychicznej bądź fizycznej. Modlitwa poprzedzona jest zawsze rozmową–rozeznaniem, w czasie której dookreślona zostaje intencja oraz kształt modlitwy. Co ważne, osoby korzystające z posługi modlitwy wstawienniczej, mogą, w razie potrzeby, otrzymać stałą pomoc spowiednika, a także – pomoc psychologów oraz terapeutów współpracujących z Centrum Duchowości, uzyskując w ten sposób kompleksową opiekę.

Organizowane w Centrum Duchowości sesje **Szkoły Modlitwy** to jednodniowe kursy – dni skupienia – poświęcone różnym zagadnieniom z zakresu duchowości chrześcijańskiej i umożliwiające uczestniczącym w nich osobom pogłębienie wiedzy teoretycznej oraz rozwój praktyki życia modlitwy. Na przebieg sesji składają się zazwyczaj co najmniej dwie konferencje, wspólnie przeżywana Eucharystia, modlitwa indywidualna przed Najświętszym Sakramentem oraz swoisty panel dyskusyjny (czas pytań i odpowiedzi). W ciągu roku formacyjnego proponowane są minimum cztery sesje Szkoły Modlitwy, a ich tematyka ustalana jest każdorazowo przez liderów Centrum Duchowości tuż przed letnimi wakacjami. Sesje gromadzą każdorazowo około stu osób i odbywają się w okresie od września do grudnia. Proponowane tematy sesji można znaleźć na stronie internetowej Centrum Duchowości.

Działająca przy Centrum Duchowości Wspólnota Dorosłych liczy około 200 osób regularnie uczestniczących w formacji deuterokatechumenalnej ku dojrzałości chrześcijańskiej. Spotkania wspólnoty oparte są na materiałach wypracowanych w Ruchu

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka, *Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 221–226.

Światło-Życie i zaadaptowanych na potrzeby osób dorosłych – pracujących i studiujących. W porównaniu z oazowymi wspólnotami młodzieżowymi formacja podstawowa dorosłych jest nieco bardziej rozciągnięta w czasie i adresowana do tej grupy osób, które ze względu na wiek, stan życia, a także rozmaite życiowe uwarunkowania, nie formują się we wspólnotach młodzieżowych lub w Domowym Kościele. W ramach Wspólnoty Dorosłych osoby te spotykają się co najmniej dwa razy w miesiącu; każde spotkanie rozpoczyna się Mszą Świętą, a następnie, po Eucharystii, ma swą kontynuację w modlitwie uwielbienia przed Najświętszym Sakramentem. Po części modlitewnej następuje część formacyjna, na którą składają się: konferencja i spotkania w grupach (pierwsze spotkanie w miesiącu); dzielenie się doświadczeniem modlitwy i życia (drugie spotkanie w miesiącu). Oprócz tego, w czasie między poszczególnymi spotkaniami, uczestnicy pracują indywidualnie z przygotowanymi dla nich materiałami formacyjnymi.

Letnie rekolekcje oazowe dla dorosłych to element formacji ku dojrzałości chrześcijańskiej integralnie powiązany z programem formacyjnym Wspólnoty Dorosłych Ruchu Światło-Życie. Rekolekcje prowadzone są w systemie trzech stopni (według modelu trzech stopni rekolekcji Oazy Żywego Kościoła), podzielonych jednak na dwa osobne tygodnie rekolekcyjne. Każdy stopień proponowany jest więc w dwóch częściach (część pierwsza i część druga) przeżywanych kolejno, w rocznym odstępie czasu, i wpisujących się w takim kształcie w deuterokatechumenalną formację Wspólnoty Dorosłych, jako uwieńczenie całego roku formacji oraz inicjacja jej kolejnego etapu. Trzeba jednak podkreślić, że choć rekolekcje te wpisują się integralnie w kilkuletni i wieloetapowy model pracy z dorosłymi oazowiczami, nie są jednak zamknięte na uczestników spoza Ruchu Światło-Życie. Każda część poszczególnych stopni rekolekcyjnych ma bowiem swój temat i swą wewnętrzną metodologię; z tego też względu może być potraktowana przez osoby spoza Ruchu Światło-życie jako autonomiczna całość i tak przeżywana. Z tego też względu co roku w letnich rekolekcjach dla dorosłych uczestniczą również osoby nie związane z Ruchem Światło-Życie lub zaangażowane w innych działających w Kościele wspólnotach, ruchach bądź stowarzyszeniach. Wybierają oni rekolekcje oazowe ze względu na proponowaną tematykę, przeżyciowy charakter bądź przewidziany rytm rekolekcji i traktują je jako czas pogłębienia wiary, duchowego wzrastania lub budowania swej relacji z Bogiem wedle określonej, stosowanej przez prowadzących metody.

Ku integralnej wizji osoby

Szukając odpowiedzi na pytanie o dalsze kierunki rozwoju Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej, nie sposób nie zwrócić uwagi na kształtującą się w jego ramach wizję pogłębionej pracy indywidualnej z osobami korzystającymi z oferty programowej Centrum. Praca ta zmierza przede wszystkim do zapewnienia potrzebującym wieloaspektowej pomocy w wymiarze kierownictwa duchowego bądź towarzyszenia duchowego, modlitwy wstawienniczej, pomocy psychologicznej i terapeutycznej, a także posługi sakramentalnej. Chodzi więc o to, aby oprócz kontynuowania dotychczasowych

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka, *Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej przy parafii bł. Karoliny w Tychach*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 221–226.

propozycji, dodatkowo rozwinąć i pogłębić istniejące już formy pomocy indywidualnej, wcielając je w życie w duchu personalistycznej wizji integralnej osoby ludzkiej. W ten sposób realizować się będzie kompleksowa praca z człowiekiem, w której – na każdym etapie dojrzewania w wierze – osoby potrzebujące uzyskają systematyczną pomoc i wsparcie. Taki model pracy wpisuje się głęboko w pedagogiczny program Ruchu Światło-Życie i, jako taki, pozwala go efektywnie wykorzystać dla dobra poszczególnych osób oraz całego Kościoła lokalnego.

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka

Wojciech Teister, Aleksander R. Bańka